

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice šte. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inzerati: Štatanopna petit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 60 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 60 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 185.

V Ljubljani v ponedeljek, 17. avgusta 1885.

Tečaj II.

V dan 18. avgusta.

Širna avstro-ogerska država obhajala bode jutri šestinpetdeseti rojstni dan preljubljenega nam vladarja Frana Josipa I., iz tisoč in tisoč src dvigala se bode k Večnemu iskrena zahvala, da nam je naklonil toli milega vladarja, a zahvala spojena bode s prošnjo, da nam še mnogo, mnogo let ohrani Nj. Veličanstvo cesarja Frana Josipa. Tudi narod slovenski, čeravno malobrojen v krogu narodov, spojenih pod mogočnim žezlom habsburškim, zjedini bode, okrepljen in močan v neomahljivi zvestobi nasproti svojemu cesarju, vroče želje in molitve svoje z ostalimi zvestimi podaniki Nj. Veličanstva.

Slavec vsako leto rojstni dan presvitlega cesarja ne izpolnjujejo narodi avstrijski samo to, kar jim velevala sreča, vodi jih v isti meri tudi mogočno politično prepričanje in spoznanje. V drugih državah je suverén predstavitelj najvišje državne oblasti; pri nas je vladar predstavitelj države same, njenega jedinstva. Praznovanje rojstnega dneva Nj. Veličanstva je v naši monarhiji državno praznovanje: čuvstvo in politika vjemata se v tem slučaju po polnem. Presvitla krona spaja državo ne samo vsled svojega prava, nego isto tako vsled misije, katero ima izpolniti ter jo vkljub vsem viharjem in nevarnostim tudi vestno izpolnjuje. Ona čuva državi mir ter jedinstvo med raznimi rodovi. Cesar Fran Josip hotel je biti prvi ustavni monarh svoji državi ter je ta svoj smoter dosegal in dosegel na isti lojalni in viteški način, kateri bode zgodovina z zlatimi besedami zabilježila kot posebnost njegovega bitja. Narodi ne slave v njem samo branitelja proti vnanjim napadom, nego tem bolj prouzročitelja njihovih svoboščin. Ozirajoč se v preteklost utrjuje se nam prepričanje, da se bode blagemu vladarju tudi posrečilo, izvesti zgodovinsko

tradicijsko habsburške biše, osigurati vsem narodnostim svoboden razvitek, čuvati v okrilju dvo-glavega orla njihove svoboščine in narodne pravice, a ob enem tudi jedinstvo celokupne države. Težka je sicer ta naloga; vendar ako pomislimo, kake težave je svitli naš vladar uže sijajno premagal, okrepljuje se naša nada, da mu bodo nebesa podelila tudi v prihodnje dovoljne moči, da nadaljuje svoje blagoslovljeno početje v prosep države in narodov njenih.

Osemnajsti dan avgusta, petinpetdeseta obletnica rojstva presvitlega cesarja, napotuje nas tudi, da se ozremo nazaj v preteklost, da si tim ložje predočimo mogočni napredek, katerega je država habsburška dosegla pod žezlom cesarja Frana Josipa. Onemogla trgovina počela je vidno procvitati, ko se je v širni državi začela razpenjati ona silna železna mreža, na kateri se danes v kratkem času prevaža blago od jednega konca monarhije do drugzega, ona mreža, katera je danes glavni pogoj svetovni trgovini ter silna poluga narodnega blagostanja. Kmet, beden in zavisen poprej od grajskih mogočnejev, postal je samostalen, priboril si je za vladanja Frana Josipa ugodnejši položaj in upati je, da bode stanje kmetovo, ako se modro nadaljuje sedanja gospodarstvena politika, postalo še ugodnejše, da bode kmetijstvo v bližnji bodočnosti stalo na čvrsti in zdravi podlagi. Tudi za druge stanove storilo se je mnogo v duševnem in gmotnem obziru; prebivalstvo mogočne naše države more biti zadovoljno z dosedanjim državnim in društvenim razvojem ter mirnim srcem zreti v prihodnost.

Pač redke so države, v katerih bi se bil v tako kratkem času izvršil toli blagodejen prevrat. S ponosom more cesar Fran Josip ozreti se na sijajno dovršena dela njegovega vladanja, a mi moramo priznavati, da je ta prevrat bil mogoč le

vsled izredne požrvovalnosti preblagega vladarja. Da narodi te kreposti vladarjeve tudi spoznavajo, dokaz nam je vseobče spoštovanje in navdušenost, katera se pojavlja o vsaki priliki, posebno pa o rojstnem dnevu Nj. Veličanstva. Ta vernost in lojalnost, *avita et aucta*, pokazala se bode tudi jutrajšnji dan, ko bode premili vladar vedno še v moški kreposti praznoval svoj šestinpetdeseti rojstni dan. Ta dan bode narodu slovenskemu, kateri je pod vladanjem cesarja Frana Josipa dočkal svoj narodni preporod, zahvalni dan. Zvonjenje zvonov in pok topov naj se jutri harmonično združita v proslavo njegove slave, srca naša pa naj prosijo blagoslova tudi prihodnjim njegovim delom. Bog ohrani, Bog obvari nam cesarja Frana Josipa!

Mahdijevi ujetniki.

(Konec.)

Ko je Mahdi zagledal pašo, takoj je vskliknil naj ga držé za roke in jih mu zvežejo, in bil je v resnici skrajni čas, ker uže je Turek potegnil iz nedrij revolver in ne bil bi minol trenotek, da bi ustrelil bil strašnega vodjo upornikov. „Odvedite psa Turka in prodajte ga na trgu onemu, ki zanj največ ponudi!“ zakričal je Mahdi. Ta njegov ukaz se je brez odloga izvršil. Nek emir, ki je po naključju prišel po poti in ni vedel, kedo je na prodaj postavljeni mož, vskliknil je: „Prodajalec, za tega tu le rad dam 680 piastrov!“ in prodali so mu ga. Ko je Mohamed Ahmed to izvedel, izdal je ukaz, naj se Ahmed paša predenj privede, in privedli so ga nekateri derviši. Ponosno in neboječe se je okolo sebe oziral, ko so derviši izdrli meče, zagrmel je: „Vi ste prišli umoriti mene, ka-li? Prokleti strahopeti psi, jaz se vas ne bojim. Naj se grobi vaših očetov oskrubijo v rano. Kmalu na to začuti projektil (zastrelek), kateri je bil tik srčne strani vrnil se. Naredi dve veliki zarezi, da razširi luknjo, potem vzame novo orodje iz svojega etuia (nožnika), in po preteku dveh minut zamogel je uže instruktorskemu sodniku podati kroglo.

Na to preiščejo žepne mrtvečeve. Iz enega žepa izvlečejo belo žepno ruto, iz drugzega peresnik. V telovnikovem žepu je bilo nekaj drobiža, kar je vse skupaj znašalo šest frankov in petdeset centimesov.

Moglo se je sklepati, da je imel popotnik veliko večo svoto pri sebi, ravno tako kako dragotino, sicer bi ne bilo za zločin vzroka.

Preiščejo srajco in obujke od cvirna, katere je nosil mrtvec. Bile so, kakor žepna ruta, brez vsakega znamenja. Ničesar nij bilo, kar bi do- ločilo kako identiteto.

Sodišče je imelo pred saboj nepoznanega mrtveca, in nij bilo znakov, po katerih bi se so- dilo, kdo je bil. Bilo je to zlodejstvo, katero se je videlo prve hipe pokrito z nepodivnim zastovom.

Listek.

Prokleta!

(Roman. Spisal Emile Richenbourg; po E. Vacanovi prede- lavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Proti poludnevu pride generalni prokurator, preiskovalni sodnik in njega tajnik iz Vesoula, z njimi v društvu tudi ondesnji zdravnik. Mirovni sodnik jim poda svoj zapisnik, o čegar istinitosti ni bilo dvojiti, ker je sam bil na znanem kraju. Potem jim pokaže puškin zamašek ter pové, kako so ga našli.

Bilo je lahko spoznati, da je ta papir bil košček nekega časopisa. En vogel tega istega je kazal, da je papir bil ovit v škernicelj. Nemogoče pa je bilo spoznati, čemu je služil ta škernicelj in kaj mu je bila vsebina.

Vender bili so vsi menenja instruktorskega sodnika, ko je le ta uganjal: „Tobak je bil v

njem.“ — Lehko se je torej mislilo, da je morilec kadilec.

„Pridržujem si natančnijo preiskavo tega papirja,“ dé sodnik. — „Pri natančnem opazovanji bo morda lahko določiti, kateremu časniku je spadal in v kateri tobakarnici je škernicelj bil od- dan. Ničesar ni nam zanemarjati, ničesar spregle- dati; najmanjše podrobnosti lahko nam olajšajo zasledovanje.“

Na to gredo preiskovat mrlia. Tu je imel zdravnik besedo.

On odstrani žrtvi oblačila, odreže kos srajce, katera se je oprijemala telesa ter najde luknjo, provzročeno po krogli. Zdravnik pojasni ležo, ki jo je moralo imeti telo v hipu, ko je bilo zadeto ter govori jako znanstveno o hitrih razdevanjih, katere je moral provzročiti projektil v telesu, vsled česar je morala tudi po kratkem času na- stopiti smrt.

„Zdaj nam je do tega, da se izvleče krogla,“ dé generalni prokurator.

Zdravnik vzame grezilo (soudo) ter jo porine

nijo. Proklinjam vas in tudi vlačuge, ki so vam življenje dale. Jaz proklinjam vaše očete in vaše matere v tretji rod. Jaz proklinjam vas vse, najbolj pa vašega krivega proroka Mohameda Ahmeda! Zdaj so planili vanj in mu preboli prsi. Umrli je junaški. Besni vsled groznega prokletja so planili dervisi na Ali Bei Šerifa ter ga umorili, in z njim vred mnogo častnikov. Ko je Mahdi čul, kaj se se zgodilo, udrle so se mu solze, s pepelom si je potresel glavo ter je žaloval.

Od 30. marcija pater Bononi ni videl nobene sestre več, vendar je zvedel, da so strašno z njimi ravnali. Neprestano so jih mučili ter jih tako hoteli primorati, naj pristopijo k mohamedanski veri, a ostale so dolgo stanovitne. Konečno pa so v obupu, da se ognejo večjemu zlu, obljubile, da prestopijo k turški veri. Dali so jih za žene trem Grkom, kateri so jih pomohamedanili. Dne 4. junija, na dan Bononijevega pobega, bili so v Obeidu: Giuseppe Ohrwalder, Paolo Rissognolli in Giuseppe Regnotti. V Omdurmanu bili so tedaj misijonski bratje: Domenico Folinari in Isidoro Locatelli ter šest sester, namreč Tereza Grigolini (predstojnica), Elizabeta Venturini, Katarina Chincharini, Concetta Corsi, Marija Caprini in Fortunata Cosce (v Evropi odgojena zamurka).

Pater Bononi je z Arabcem Mohamedom Mahmudom, katerega je angleško vojaško oblastvo poslalo v El Obeid in kateri mu je pomogel k pobegu, kakor tudi z nekaterimi drugimi Arabci sklenil pogodbo, s katero so se obvezali, da skušajo rešiti iz ujetništva tudi druge misijonarje. Domneva se, da se je to tudi posrečilo, ko je vsled prorokove smrti nastala zmešnjava v Mahdijevem taboru.

Kot naslednik po soglasnih poročilih dne 28. junija za kozami umršemu Mahdiju, razglasil se je Khalifa Abdulai. Po Bononijevem mnenju se vendar Mahdizem bliža razpadu, ker nasledniku manjka iste moči, katero je imel Mahdi.

Zanimljivo je poročilo patra Bononija o upravi in o kulturnih razmerah v Sudanu. Uprava je zelo priprosta, ker obstoji pri rodovih patrijarhalna uprava. Glavno moč imajo v rokah načelniki rodov (šejki). Mesta so pod oblastjo emirov, katere je imenoval Mahdi. Pravosodje imajo v rokah kadiji, kateri sodijo po določilih korana. Tatovom se odseka jedna roka; kdor ponavlja tatvino, se mu odseka noga. Bononi trdi, da se je za njegovega ujetništva več takih obsodb izvršilo. Oklici in ukazi Mahdijevi so se zbrali v knjigo ter so za pristaše „prorokove“ kakor drugi koran. Mahdi je drugovernike silno sovražil in je svojim privržencem večkrat naznanil, da se mora dati nevernikom le dvoje na izvoljo: ali naj se spreobrnejo k mohamedanski veri, ali pa naj umrjō.

Instrukcijski sodnik je pač koj spoznal velike težave te preiskave. „Ali nimate v tej zadevi nobene izjave med ljudstvom?“ povpraša obrnivši se proti županu. „Ne, moj gospod, nobene.“ — „Zanderji naj zajašejo konje ter odidejo v Civry in okolico zasledovat,“ dé preiskovalni sodnik. „Nij mogoče, da tega mladega človeka tekom včerajšnjega dne nij nihče videl nikjer.“ Potem se obrne do tajnika: „Izvolite vzeti pōlo papirja ter osobno popisati umorjenca.“

Tajnik, ubogajoč, pripravi se na to.

V tem trenutku odpre poljski čuvaj malo duri rekši: „Pred županijo stoji zvonaj mož iz Saint-Iruna, kateri bi rad mrliča videl.“ — „Naj vstopi,“ dé generalni prokurator povprašavši instrukcijskega sodnika s pogledom.

Hipec pozneje se pokaže na prag mrtvašnice kratek trščat mož s svetlim obrazom, živimi, mežikavimi očmi, s klobukom v roci.

Instrukcijski sodnik ide proti njemu ter mu zabrani stopiti naprej.

„Vi ste iz Saint-Iruna?“ povpraša ga. — „Da, gospod.“ — „Kako rokodelstvo imate?“ —

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

O shodu avstrijskega in ruskega cesarja v Kromerizi poroča se iz zanesljivega vira, da se bode vršil dne 24. t. m. Veličanstva mudila se bodo tam samo dva dneva. Cesar Fran Josip in njegova presvitla soproga prideta v Kromeriz dne 24. t. m. opoludne. Car Aleksander III. in carevna Marija Feodorovna prideta še le nekaj ur pozneje tja. Cesarska veličanstva odpotujejo dne 25. t. m. zvečer. Naš presvitli cesar poda se k vojaškim vajam v Plzno, kamor dojde dne 26. t. m. zjutraj. Cesarica Elizabeta odpotuje naravnost v Schönbrunn ter od tam za več dni zopet v Išč. Kakor se čuje, poda se ruska carska dvojica dne 25. avgusta obiskat družino nadvojvode Cumberlandskega v Gmunden. Nadvojvodova soproga je namreč sestra carevne.

Nekatero države imajo že vpeljane šolske hranilnice. Ker se je ta naredba po gori omenjenih državah prav vrlo obnesla, nameravajo se tudi v Avstriji vpeljati šolske hranilnice. Izdelal se je baje za to že načrt, kateri se je predložil naučnemu ministerstvu. Po tem načrtu bi se vpeljale šolske hranilnice samo po onih šolah, kjer bi jih bili učitelji voljni sprejeti. Naučno ministerstvo baje ni nasprotno upeljava teh hranilnic; in ko hitro izreče to svoje dovoljenje, pričele se bodo uvarjati.

Petakarji v Česki dobili bodo tudi volilno pravico za deželni zbor. Kakor znano, dotični postavni načrt, kateri se je na predlog dr. Herbst sklenil v českem deželnem zboru, ni dobil Najvišjega potrjenja, ker temu ne ugaja liberški občinski red, kjer je nastavljen višji cenzus. Zdaj se poroča iz Liberca, da je mestni odbornik Prade stavil predlog, naj se spremeni občinski red. Predlog se je jednoglasno izročil pravnemu odseku.

Tuje dežele.

Komisije nizozemske druge zbornice so objavile poročila o nameravani reviziji ustave. Toda malo vspeha se obeta. Po teh poročilih se ne bode organizovala niti šola niti ustava. Klerikalci in liberalci se ne morejo zjediniti, kako naj bi se rešilo to vprašanje, kajti nobena stranka ni voljna zapustiti le za korak zdanje svoje stališče.

Angleška vlada baje zopet namerava prirediti egiptovsko ekspedicijo, da se osvobodi Dongala. Koj ko bodo klimatične razmere dopustile zbrale se bodo čete pod poveljništvom nekdanjega mudirja v Dongoli, Yaverja paše, da se okupira omenjena provincija. Pričakuje se, da bode možno provincijo okupirati brez boja, ker ima Yaver paša mnogo pristašev med rodovi in ker je javno mnenje v Sudanu za mir uneto.

Iz Sudana se poroča: Abesinci pričeli so akcijo, da se osvobodi posadka v Kazali. Na reki Settima sprijeli so se z Mahdisti, jih pretepli ter

„Jaz sem gostilničar, moj gospod, lastnik gostilnice „Pri dveh belih pseh“, jaz sem boter Bertaux.“ — „Dobro, vi želite videti umorjenca. Zakaj?“

Gostilničar, nekaj zmešan, boječe okrog pogleda.

„Bertaux,“ nadaljuje uradnik, „jaz sem instrukcijski sodnik; odgovorite mi.“

Boter Bertaux stopi korak nazaj ter se globoko priklone.

„Gospod sodnik,“ dé vzravnavši se zopet, „hočem vam nekaj povedati. Kakor mi je bila že čast odkriti, sem gostilničar ter prenočujem ljudi — pešce in jahače. Nu, dva meseca sta menda potekla, da sem v najem dal sobo mlademu tujcu, kateri je moral biti pošten človek, ker me je zmerom točno plačeval ter mi ni nikdar delal sitnosti. To jutro, ob navadni uri, pošljem našo deklo, Luzano, ono debelo z rudečimi lasmi, v sobo gor povprašat ga, ali želi zajutrek. Luzana potrka. Ni odgovoril. Na to se prikopiti rujavka vsa jezna zopet dol rekši, naj brdkega Leona le sam prebudim.“ „Ah!“ vsklikne uradnik. „Se-li zove Leon?“ — „Da, gospod sodnik, Leon.“ „Leon . . . dalje!“

potem osvobodili posadko v Ghirri v malem kraju južno od Kasale. Sploh se glasijo vsa poročila zelo vgodno. Dne 7. t. m. napale so zopet Osman Digmove tolpe Suakim, a bile so zopet odbite.

Dopisi.

Iz Radovljice, 14. avgusta. [Izv. dop.] (Politični obrekovalci.) Vrnivši se z malega potovanja v svoje sedanje bivališče dobil sem stoprav danes v roke 180. šte. „Slov. Naroda“ z dne 10. avgusta t. l., v kateri nek brezimni dopisnik iz Rudolfovega sledeče javlja:

„Kaj pa je g. Šuklje storil, da bi si privabil 104 nemške glasove? On je kar naravnost z Dunaja Charto blanco poslal na nemško stranko v Rudolfovem, „da naj svoje želje na njo napiše, ker obljubi jej uže naprej vse“ (!) Kaj pa k temu pravite, gosp. dr. Poznik?“

Odkrito rečem, da se niti zmenil ne bi za to novo izmišljotino, ako bi v tej zadevi engazirana bila le moja oseba. Koliko lažljivih napadov je uže s Kongresnega trga letelo na mojo pisateljsko in osebno čast! Pričenši z ono slovstveno tico roparico, katera mi je očitala, da sem v svoji razpravi, priobčeni v „Matičinem“ spomeniku, le Lorenza izpisal, doli do brezsmiselnega „tratscha“ o lehkovernem avskultantu, kateremu sem bil baje jaz obljubil službo adjunkta, in do neslanega čevkanja gledé mojega sedanjega razmerja k posameznim slovenskim državnim poslancem — koliko uže se je zavijalo in izmišljalo, lagalo in obrekovalo! Ni čuda tedaj, da sem sčasoma jako hladnokrven postal nasproti takim protivnikom ter da je zaničljivo molčanje jedini moj odgovor bil na njih navale in naskoke.

Ali sedaj je položaj bistveno različen. Napad, o kojem je „Slov. Narod“ počastil mojo osebo, meri ob enem na vso zmerno narodovo stranko, kateri pripadam, naperjen je proti načelom, katera zastopam s svojimi somišljeniki in sobojevniki. Kajti baš v tem obstoji pravica do obstanka naše stranke, da smo „suaviter in modo, fortiter in re“. Krivice nikomur ne delamo, tuj nam je pretirani in škodljivi narodni chauvinizem, „svetega boja“ proti nemškim sodeželanom ne pridigujemo, tembolj pa se oklepamo svojih naravnih in zakonitih pravic ter od njih niti za las ne odstopamo. Po tujem blagu ne hrepenimo, toda domače slovensko ozemlje branili bodemo vsigdar z odločno vstrajnostjo, svesti si, da se bojujemo za pošteno in pravično stvar iz idealnih razlogov, ne radi samopašnih nagibov. Če se tedaj stranki, osnovani na taki podlagi, v obraz meče očitjanje, da je jeden njenih zastopnikov „carte blanche“ podpisal narodnim protivnikom, le zarad tega, da s tem sramotnim činom si pridobi nekoliko dvojljivih glasov, potem si mora ako je to resnica, vsak poštenjak z opravičeno ne-

— „Kaj? . . . Ah da, jaz umem. Vi hočete izvedeti njegovo družinsko ime. Tega pa ne poznam; še tega ne vem, če je ima.“ — „Dalje, dalje.“ — Nu na to rečem Luzani, da je goska; da, tako sem rekel — oprostite, gospod sodnik. Potem grem sam po stopnicah gor, potrkam, pa ne dobim nobenega odgovora. Ključ je tičal v ključavnici, zavrtim ga, odprem vrata, vstopim, nobenega tu. . . . Ozrem se okolu sebe, vse v redu v sobi, postelja ni bila dotaknena. Nu, to pa je šegavo! mislim si. In nekaj trenutkov sem stal glup tu, pri moji veri, ves glup, kakor tiče strašilo sredi polja. Naenkrat mi pride neka ideja in groza me obide. . . . Moram vam namreč povedati, gospod sodnik, da sem malo preje bil slišal, da so našli nekega človeka ubitega na deželni cesti pri Frémicourt. — „In tedaj ste mislili, da utegne ta človek biti vaš najemnik. Tako je.“

Instrukcijski sodnik stopi na stran ter mu pokaže mrtveca na mizi. „Stopite bliže in pogledajte,“ reče.

Gostilničar naredi par korakov, uprè pogled v truplo ter zakriči: „On je!“

jevoljo obrniti od takih političnih brezvestnežev in stranka je uničena, strmoglavljena v brezno politične infamije!

Tak sramoten pečat nameraval je „Narodov“ sotrudnik v čelo utisniti meni in mojim prijateljem na Dolenjskem — in znal je, zakaj. Čudne stvari so se razkrile v agitacijski metodi mojih nasprotnikov in marsikdo izmed „Narodovega“ spremstva majal je otožno svojo glavo, ko je čul ovsem tem, kar je pred kratkim v tem oziru prišlo na dan. In kako sitne so razne govorice o onih obravnavah, koje so tekle v Otočicah med kandidatom izvrševalnega odbora in predsednikom neke „Schulvereine“ podružnice, iz kojih se je rodila nenaravna zveza toliko različnih zaveznikov. Urno tedaj na dan s kakim orožjem, da se o pravem času prepreči usodni udarec! Kedo pač — tako so umovali — bode propalemu kandidatu zameril „nedolžno pogajanje s protivniki, če je zmagoviti tekmeč njegov celó „in bianco“ podpisal nasprotne terjatve!

Hvala Bogu sedaj, da imam v tej zadevi čisto vest in čiste roke, hvala Bogu, da je vse, kar „Slov. Narod“ govoriči o tej „carte blanche“, **nizko obrekovanje, nesramna laž.** Obžalujem, da je „Narodov“ dopisnik zamolčal svoje ime; v lice bi mu sicer ponavljal, kar mu sedaj povem na tem mestu, vselej pripravljen, zastopati to, kjer in proti komur si bodi, da je namreč on, bodisi po stanu in socialnem dostojanstvu, uže kar hoče le političen obrekovalec in lažnjivec. Evo moj odgovor — prosim pobotnice!

Ali — utegne se mi ugovarjati — nekaj mora biti vendar le na tem?! Pripravljen sem tudi na enak ugovor in razkril bodem vso stvar, kakor jo lahko dokazem pred sodiščem s pismi in zanesljivimi, spoštovanja vrednimi pričami.

Bilo je po volilnem shodu na binkoštni ponedeljek, da se mi *sua sponte* pridruži gosp. plem. Lehmann, bivši župan novomeški, mož, sicer političen nasprotnik, toda poznat in čistan kot možat, lojalen značaj. Povedal mi je, da prof. Stanger ni imel pooblastila, govoriti imenom novomeških Nemcev, temveč da bode on, Lehmann, v slučaju ožje volitve mene podpiral, le o nekaterih stvareh se bodeva preje morala dogovoriti. Prišedši na Dunaj pozval sem ga tedaj pismeno, naj mi razodene svoje in svojih somišljenikov osebne želje toda naglašal sem tudi v tem pismu svoje slovensko stališče, dostavljajoč, da bodem uvaževal njegove terjatve, ako se strinjajo z mojimi političnimi nazori in mojim pričanjem. V odgovor na to prejel sem štiri dni pred ožjo volitvijo obširno pismo, v kojem je omenjeni gospod dve stvari od mene zahteval. Prva ozirala se je na ljudsko šolstvo na Kranjskem ter na njega razmerje do naše duhovščine. Gledé tega sem odgovoril v tem zmislu, da se mi ne vidi potrebno, baš v tem oziru predrugačiti naše deželne šolske zakone, kateri so sicer in paren-

thesi bodi povedano sklenene bile po sedanji narodni večini in so itak duhovenskemu vplivu prijazni. Druga želja merila pa je na srednje šole; gledé njih stavljal se mi je pogoj, naj se na teh zavodih ohrani *status quo* gledé jezikovne uredbe. V tej zadevi kot sin slovenskega naroda koncesij nisem mogel dati ter jih tudi nikomur dal nisem. Pač sem uverjen, da bi bila velika izguba za našo učečo se mladino, ako se ne privadim nemškemu kulturnemu jeziku ter ne zajema iz njegovih slovstvenih zakladov, ali v ta namen zadostuje po mojem subjektivnem mnenju, da se na čisto slovenski srednji šoli poleg obligatne nemščine še jeden predmet, najboljši pač zgodovina, učé z nemškim učnim jezikom. To so nazori moji, in praksa jih do sedaj še ni ovrgla. Odgovor moj tedaj bil je **negativen**; utemeljil sem ga s tem, da je preje strokovnjakom izjaviti sodbo o dosedanjih učnih vspehih, stoprav potem bode se dalo določati, ali je treba obraniti sedanje razmerje, ali raztezati področje slovenskega učnega jezika. Da bi se sedaj dal vezati v tako važnem vprašanji, **odbil sem z vso odločnostjo.**

Plem. g. Lehmann je tedaj jedini novomeščan nemške stranke, s katerim sem bil v dogovoru zarad svoje volitve. Jedino njemu sem bil pisal, in pismi moji, objavljeni od besede do besede, bi pač čudna ilustracija bili k oni „carte blanche“, o kateri sanjarijo politični obrekovalci „Slov. Naroda.“ Baš nasprotno, ne le, da v ničemer nisem žalil načel, h katerim se priznava narod slovenski, ravno te dve pismi so najboljši dokaz, da je zmerna narodna stranka v svojem domoljubju mnogo bolj odločna in neomahljiva nego kričavi domači protivniki. Posledica mojemu poštenemu odgovoru bil je neovržen factum, da je ogromna večina nemške stranke pri ožji volitvi proti meni glasovala ter da se med 310 glasovi, s kojimi se ponaša moj protivnik, zvijajte se in zavijajte, kolikor vam drago, gospodje na Kongresnem trgu — nič manj ne nahaja nego 110, koje so levičarski Nemci oddali za vašega kandidata.

Toliko v odgovor političnemu nasprotniku novomeškemu ter listu, kateri je sprejel in objavil v svojih predalih obrekovalne proizvode njegovega peresa.

V Radovljici 12. avgusta 1885.

Prof. Fr. Šuklje
državni in deželni poslanec.

Razne vesti.

— (Tragična smrt dveh zaljublencev.) Iz Jičina poroča se z dné 10. avgusta: Danes zjutraj podal se je dvaindvajsetletni podčastnik N. s sedemnajstletno krasno deklico, svojo ljubico, k vojaškemu strelišču, ga je s ključem, katerega je pri sebi imel,

„S čim se je pa pečal?“ — „Z ničemer. A pač! pisaril je . . . moj Bog, koliko papirja je ta človek počelkal!“

Tajnik se namuzne. Tudi generalni prokurator in inžukcijski sodnik nista si mogla kaj, da ne bi se nasmehnila.

„Kakor je videti iz njegove vnanjosti, iz njegovega perila in belih rok, moral je biti premožen“, nadaljuje inžukcijski sodnik. — „Tega ne vem.“ — „Pa vendar ste sami rekli, da vas je točno plačeval?“ — „O, to pa to, vsakih štirinajst dni do zadnjega vinarja. Pa bil je hranljiv človek, ni po nepotrebnem potrošal.“ — Je-li imel kaj dragotin? Uro na primer?“ — „Nikoli je nisem pri njem videl.“ — „Tedaj ne verjamete da bi ga bi ga bili oropali?“ — „Kako li to morem vedeti?“ — „Ali vsaj veste, kam se je napotil včeraj?“ — „Kratko nikar, gospod sodnik. Po zajutruku je odšel ter prišel domov proti šestim h kosilu, tako, da sem mislil, da ga najdem danes zjutraj v njegovi sobi.“

(Dalje prihodnjič.)

odprl in je z deklico notri stopivši, vrata za sabo zopet zaprl. Zaljubljeni par vračal se je ravno z nekega plesa, ki je trajal celo noč. Tu sleče si mlado deklo jopico ter odloži životek, potem pa se mirno na tla vleže. V jedni roki držala je krčevito od ljubčka ji podarjeni šopek cvetic ter pritiskala ga na prsi. Podčastnik vzame na to puško, pomeri v srce svoje izvoljene in sproži. Zadel je dobro, krogla predrila je ljubeče nje srce in ostala je takoj mrtva na mestu. Na to poravna morilec mrtvo deklico in položivši jo lepo po dolgem, poklekne poleg nje in moli nekoliko časa, potem pa sproži puško tudi v svoje prsi. Sebe ni tako dobro zadel in se je v strašnih mukah točil po tleh sem in tja. Vse to videla je neka deklica, katera je bila zapazila mladi par in je iz radovednosti šla za njim ter je gledala skozi luknico v ključavnici. Začela je klicati po ljudeh in kmalu na to se vrne vojak, ki je imel strelišče stražiti, a se je bil v bližnjo vas k zajutruku podal, kar mu je bilo dovoljeno. Vender njegov prihod ni pomagal mnogo, ker so bila vrata od znotraj zaprta in se ni moglo notri. Nesrečni podčastnik je brez vse pomoči in po groznih mukah izdihnil dušo. Nagib, vsled kojega sta mlada človeka storila konec svojemu življenju, je zelo tragičen. Deklica imela je prej družega ljubimca, tudi vojaka, kateri je bil prijatelj podčastnikov. Pred tremi tedni moral je óni iti na vaje v Kraljevi Gradec in pri odhodu izročil je svojo ljubico prijatelju, proseč ga, naj čuva nad njo. Priložnost pa je ta dva zapeljala in ljubica in prijatelj prelomila sta zvestobo do odsotnega. Vsled tega vzbudil se je v njenih prsih kes in sklenila sta s krvjo oprati madež in s smrtjo pokoriti se za greh.

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Minister za uk in bogočastje imenoval je duhovnika g. dr. Petra Tomazina učiteljem veronauka na realki v Trstu.

— (Osebne vesti.) Vladnemu svetovalcu pri deželni vladi v Ljubljani, g. Avgustu Wurzbachu pl. Tannenbergu, izrazilo se je povodom njegovega zaradi bolehnosti izprošenega umirovljenja Najvišje zadovoljstvo z njegovim mnogoletnim zvestim in izvrstnim službovanjem.

— (Na tukajšnjem glavnem strelišči) pod Rožnikom se bode prihodnje nedeljo povodom rojstvenega dneva Nj. Velikanstva cesarja vršilo slovesno streljanje.

— (Toča pobila.) Kakor se nam poroča iz črnomeljskega okraja pobila je toča po vinogradih okoli Doblic in Mavrl ter napravila dokaj škode. Dalje se nam poroča iz novomeškega in logaškega okraja, da je ondi zadnji čas po nekaterih krajih toča uničila mnogo poljskih pridelkov, na Dolenjskem pa posebno tudi po vinogradih napravila veliko škode.

— (V Ljubljani utonil.) Iz ljubljanske okolice se nam piše: Dné 13. t. m. okolo šeste ure zvečer kopal se je najstletni deček Fran Erklav iz Gornjega Kašlja v Ljubljani. Iz neprevidnosti zabredel je v preveliko vodo in je utonil. Potegnili so ga mrtvega pri mlinu Frana Vrečarja v Zalogu iz vode.

— (Strela udarila.) Iz Toplic na Dolenjskem se nam piše: Dné 5. t. m. udarila je strela v hlev posestnika Andreja Pečaverja ter ubila 3 vole, vredne 230 goldinarjev. Iz tega hleva odskočila je v sosedni hlev Josipa Zbašnika ter ondi usmrtila jednega kostruna.

— (Nesreča pri zapečatenji špirita.) Iz Domžal se nam z dné 5. avgusta poroča: Včeraj zvečer hotel je upravnik užitninskega davka N. Fränkel v kleti Tomaža Setnikarja v Stobu zapečatiti sod, napolnjen s sedmimi vedri špirita. Pri tem opravilu se Fränkel ni oziral na obstoječe varstvene predpise, vsled česar se je špirit unel in je eksplodiral s petrolejem vred, ki je bil v zraven stojećem sodu. Setnikar dobil je po vsem životu strašne opekline. Tudi Fränkel se je nekoliko opek. — Mi upamo, da bodeta po malomarnosti dotičnega upravnika povzročena nezgoda v svarilen izgled vsem njegovim kolegom in da se obstoječi predpisi ne bodo več tako prezirali, kakor se je to zgodilo to pot.

Na to otidejo v tikoma nahajajočo se sobo, uradniki se usedejo okrog mize, a inžukcijski sodnik nadalje zaslíhuje krčmarja.

„Tedaj ste gotovi, da je umorjenec, ki ste ga ravno videli, vaš najemnik?“ — „Po polnoma gotov, gospod sodnik.“ — „Pravite, da poznate le njegovo ime Leon.“ — „Tako je.“ — „Tedaj je odveč, povprašati vas, ali veste kaj o njega družini. Ali nam morete povedati, kje je bival pred dvema mesecema, predno je postal vaš najemnik?“ — „Tega ne vem. Jaz le vem, da je iz Rheimsa v Champagne.“ — „To je vsekako oporišče, pišite, gospod tajnik. Je-li dobival pisma?“

Boter Bertaux zmaje z glavo. „Mislim, da je mnoga pisma pisal, na katera pa ni dobival odgovora“, zavrne. „Sicer eno pismo je vendar dobil, kolikor jaz vem. Predvčerajšnjim, mislim.“ — „Pri sebi ga ni imel. Našli je bomo tedaj gotovo v njegovih sobi“, dé inžukcijski sodnik obrnivši se k generalnemu prokuratorju. Potem nadaljuje proti krčmarju: „Ali veste, zakaj je prišel mladi mož k vam Saint-Irun?“ — „Ne, gospod sodnik.“ —

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Beljak, 17. avgusta. Pri Föderlachu zadela sta včeraj vkup dva tovorna vlaka s štirimi hla-poni. Hla-poni so nepoškodovani; trije prazni vozovi pali so čez nasip. Nihče ni bil poško-dovan.

Berolin, 17. avgusta. Kálnoky odpotoval je na Dunaj nazaj.

Celovec, 16. avgusta. Cesar pride sim dné 8. septembra ob 5 uri zjutraj ter bode od 8. do 12. ure dajal avdijence. Popoludne si bode ogle-dal razstavo. Dné 9. in 10. septembra vršili se bodo manévri.

Kromeriž, 15. avgusta. Danes izdal je žu-pan Bojakovsky do kromeriških stanovnikov oklic, v katerem se prihod Veličanstev uradno potrjuje ter se prebivalstvo pozivlje, da okraši mesto z ruskimi in avstrijskimi barvami ter je razsvetli.

Praga, 15. avgusta. Nameščenje nadškofa Schönborna izvršilo se je na posebno slovesen način.

Pariz, 16. avgusta. Včeraj je v Španiji 4652 oseb obolelo in 1704 oseb umrlo na ko-leri.

Madrid, 16. avgusta. Nemci zaseli so jedno od Karolinskih otokov. Ministerski svet je sklenil včeraj zvečer, zaradi tega do Nemčije reklamo-vati. Vojni ladiji „San Quintino“ in „Manila“ za-pustili sta v sredo Manillo ter se podali na Ka-rolinske otoke, da varujejo pravice Španije.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 17. avgusta.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82-90
„ „ „ srebro	83-60
Zlata renta	109-15
5% avstr. renta	99-95
Delnice národne banke	875-—
Kreditne delnice	288-10
London 10 lir sterling	124-80
20 frankovec	9-89
Cekini c. kr.	5-90
100 drž. mark	61-20

Umrli so:

Dné 13. avgusta Marija Jak, privatnega uradnika hči, 33 l., Vegove ulice, srčno otrpnenje.

Dné 14. avgusta. Jovana Piskar, delavka, 18 let, Hradeckýjeva Vas št. 29, plućna tuberkuloza.

Dné 15. avgusta. Alojzij Zorman, molarjev sin, 5 dni, Florijanske ulice št. 7, črvesno vnetje. — Viljemina Bartel, učiteljova hči, 3½ mes., Stari trg št. 17, tuberkuloza.

Tržne cene.

V Ljubljani, 14. avgusta.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 8 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 20 kr.; ječmen 4 gld. 39 kr.; oves 3 gld. 9 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 20 kr.; tur-šica 5 gld. 40 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 90 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 54 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 34 kr., — Piške po 30 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dné 14. avgusta.

Trst: 51 31 14 25 16.
Linec: 88 56 80 51 26.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje baro-metra v mm	Tempe-ratura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
14. avg.	7. zjutraj	738-12	17-2	jzpd. sl.	obl.	2-60 dež
	2. pop.	739-16	20-2	jzvh. sl.	»	
	9. zvečer	739-08	16-0	vzh. sl.	jasno	
15. avg.	7. zjutraj	740-38	14-4	zpd. sl.	jasno	0-0
	2. pop.	739-42	22-2	vzh. sl.	»	
	9. zvečer	739-98	15-4	»	»	

Išče se

poštni ekspeditor ali ekspeditorica za horjulsko pošto. Kdor želi to službo prevzeti, oglašaj naj se pri gosp. Ma-tevžu Sušteršiču, podjetniku omenjene pošte v Horjulu, do dné 20. avgusta. Nastop službe s 1. septembrom t. l. (122) 2-2

Vožni red Rudolfove železnice, veljaven od 1. junija 1885. Ljubljana-Terbiž.

Postaje	Osobni vlaki			
	1. 2. 3. razred po noči	1. 2. 3. razred zjutraj	1. 2. 3. razred dopolud.	1. 2. 3. razred zvečer
Ljubljana, juž. želez. odh.	12.15	6.40	11.40	6.35
Ljubljana, Rud. želez. „	12.19	6.44	11.45	6.39
Vižmarje	12.29	6.53	11.55	6.48
Medvode	12.41	7.04	12.07	6.59
Loka	12.56	7.17	12.21	7.12
Kranj	1.12	7.31	12.38	7.26
Podnart-Kropa	1.30	7.48	12.56	7.43
Radovljica (m. p.)	1.49	8.05	1.14	8. —
Lesce-Bled	1.55	8.12	1.24	8.08
Javornik	2.16	8.29	1.46	8.25
Jesenice	2.27	8.39	1.57	8.33
Dovje	2.47	8.56	2.18	8.49
Kranjska Gora	3.16	9.21	2.48	9.11
Rateče-Bela Peč	3.31	9.37	3.03	9.24
Terbiž prih.	3.48	9.55	3.20	9.38

Terbiž-Ljubljana.

Postaje	Odobni vlaki			
	po noči	zjutraj	popol.	zvečer
Terbiž odh.	12.36	7.28	1.10	6.20
Rateče-Bela Peč	1.01	7.44	1.30	6.39
Kranjska Gora	1.22	7.57	1.46	6.53
Dovje	1.55	8.22	2.19	7.19
Jesenice	2.23	8.41	2.43	7.41
Javornik	2.30	8.47	2.50	7.48
Lesce-Bled	2.56	9.06	3.15	8.13
Radovljica (m. p.)	3.03	9.12	3.22	8.21
Podnart-Kropa	3.27	9.29	3.44	8.44
Kranj	3.47	9.45	4.02	9.03
Loka	4.06	9.59	4.20	9.20
Medvode	4.21	10.12	4.34	9.34
Vižmarje	4.34	10.23	4.46	9.46
Ljubljana, Rud. žel. prih.	4.44	10.31	4.55	9.55
Ljubljana, juž. žel.	4.50	10.35	5. —	10. —

Moje takó priljubljeno, ne prozorno, ampak istinito vsebinsko, povsodi kot izborno priznано

univerzalno glicerín-milo

prilporečam vsakemu kot najnežnejšo in zdravijo kože ugajajoče umivalno milo. Isto odpravlja pri daljši porabi vse pege, kožne izpuške, preveliko kožno rudečico in podeljuje isti sploh največjo nežnost in čisto belino; komad stane 10 kr., 14 in 20 kr. — Neobhodno potrebno za umivanje otrok. Samo pri-sstno iz tovarne (49) 12—12

H. P. Beyschlag-a v Avgšpurku.

Jedina zaloga v Ljubljani pri

K. Karingerji Mestni trg šte. 8.

Tržaška

komercijalna banka

v
Trstu.

Tržaška komercijalna banka vsprejemlje denarne ulege v avstrijskih bankovcih in državnih papirjih, kakor tudi v zlatnikih po dvajset frankov in se zaveže, kapital in ob-resti nazaj plačati v isti novčni vrednosti. Ista eskomptuje tudi menice in daje preddatve (posojila) na javne vrednostne papirje in blago v gori omenjeni novčni vrednosti.

Vse operacije izvršujejo se po pogojih, ki so časoma naznačeni v tržaških lokalnih listih. (66) 36—15

Dr. Hirsch

dobro znani specialni zdravnik za sifilitiko in kožne bolezni, ozdravlja po dolgoletnih izkušnjah v nebrojnih slučajih po sijajno skušenem in gotovo učinkujočem navódu (58) 20

sifilitiko in kožne bolezni

(tudi zastarele), ulesa, bolezni scála in v me-hurji, polucije, možko slabost, ženski tok, v najkrajši dóbi radikalno brez vseh zlih nasledkov in brez oviranja v službovanji. Naslov:

Dunaj, mesto, Kärntnerstrasse 5

(prej mnoga leta v Mariabillerstrasse), zdravi od 9. do 4. ure popóldne, a tudi písmeno in (pod molčecnostjo) pošilja zdravila. Honorar primeren.

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu

v Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

- Abecednik za slovenske ljudske šole.** Sesta-vila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.
Abecednik slovensko-nemški. Sestavila A. Ra-zinger in A. Zumer. 25 kr.
Brezovnik, šaljivi Slovencec, 60 kr., vezano 70 kr.
Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gld. 30 kr.; II. del, vezana 1 gld. 10 kr.
Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.
Gimperman, Pesni, 60 kr.
Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor. 4 gld.
Filipović, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.
Gregorčič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gld. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gld.
Janežič A., Slovensko-nemški slovar. 2 gld. 20 kr., vezan 2 gld. 70 kr.
Jenko Ivan, Pesmi, 1 gld.
Jesenko Janez, Avstrijsko-ogerska monarhija. — Domovinoznanstvo za četrti razred srednjih sol. 45 kr.
Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gld., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr., IV. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.
Kačič-Miošič, Razgovor ugodni naroda slovinsk 1 gld. 20 kr.
Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gld.
Klailó, Lehtgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 52 kr.
— Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.
Knjižnica slovenske mladini:
I. zvezek: *Tomšič Ivan*, Dragoljubci, 30 kr.
II. „ *Peter rokodelčič*, 36 kr.
III. „ *Cigler Janez*, Sreča v nesreči, 35 kr.
Kobler A., Zgodovina Sorške in Preške fare, 30 kr.
Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gld. 20 kr.
Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljsča. Cena vezane knjigi 1 gld. 20 kr.
Lesar A., Liturgika ali svesti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gld. 20 kr.
Majar H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gld. 60 kr.
Pačar, Zakon in žena, 40 kr.
Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gld. 50 kr.
Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.
Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.
Rožek J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gld. 70 kr.
Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih sol, vezana 2 gld.
Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.
Vošnjak I., dr., Poročilo o kmetijski enkėti dné 17. in 18. aprila 1884 v Ljubljani, 50 kr.
Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gld. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.
Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta ljub-ljanskega. Vezan 65 kr.
Zlatorog, Pravljičica za mladino. 20 kr.
Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlom-kih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.
V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:
Pepelko, Snegulčico, Trnjevo rožico (4° velike) po 50 kr. Pravljičice o:
Pepelki, Rudeči kapiči in Obutom mačku (8° velike) po 25 kr.
O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palček) in **Robinzonu** po 15 kr.

za gospode, gospé in deca
lastni izdelek
Perilo

garantovano, prikladno vsakemu životu, v vsaki velikosti, kakovosti in obliki priporoča

C. J. Hamann

Mestni trg, Ljubljana.

Izdeljuje se perilo tudi natanko po meri, suk-neni vzorci in ilustrovani cenilniki razpošiljajo se franko. (65) 6